

Lão ấn mạnh tay, đầu Lâm Bình Chi lại thấp xuống thêm hai tấc.

Giữa lúc ấy, Lâm Bình Chi bỗng cảm thấy sau lưng hơi nóng lên, một luồng lực đạo nhu hòa truyền vào trong người chàng. Đột nhiên áp lực trên đầu nhẹ bỗng. Chàng chống hai tay xuống đứng dậy ngay được.

Biến diễn này ra ngoài ý nghĩ của Lâm Bình Chi mà Mộc Cao Phong cũng giật mình kinh hãi. Lão động tâm nghĩ ngay tới luồng nội lực nhu hòa đẩy bàn tay lão ra là "Hỗn nguyên công" của phái Hoa Sơn. Tuy lão biết vậy, nhưng luồng nội lực đưa tới một cách đột ngột khiến lão không kịp đề phòng, để cho Lâm Bình Chi đứng lên được.

Hiển nhiên "Hỗn nguyên công" tinh diệu phi thường. Trong luồng nội lực nhu hòa ngấm ngấm có luồng kinh lực mãnh liệt trút vào không ngớt.

© HQD

HỒI THỨ BA MƯƠI BA

CÔ GÁI BÁN RƯỢU LẠI XUẤT HIỆN

Mộc Cao Phong vô cùng kinh ngạc, lão lại đưa tay ra rất mau lẹ ấn đỉnh đầu Lâm Bình Chi xuống. Lần này lão sử dụng kỹ "Từ phong thiên cân lực". Trong công phu này chứa nội kinh cả nhu lẫn cương. Nhưng lão vừa phát huy "Từ phong thiên cân lực" đặt vào đầu Lâm Bình Chi lập tức cảm thấy một luồng hỗn nguyên công đẩy lên. Hai luồng kinh lực đụng nhau khiến cho cánh tay lão tê chôn, cả trước ngực cũng ngâm ngấm đau. Lão lùi lại hai bước cười ha hả nói:

- Nhạc huynh! Nhạc huynh len lén đến từ lúc nào? Sao lại núp ở dưới chân tường để đùa giỡn Mộc đà tử?

Bỗng phía sau một góc tường có người buông tiếng cười rộ, rồi một vị thư sinh mặc áo bào xanh nhẹ nhàng bước ra, tay phe phẩy cây quạt lông, cười nói:

- Đà huynh! Lâu ngày không được gặp mặt mà nay dáng điệu vẫn như xưa. Thật là đáng mừng.

Mộc Cao Phong thấy người này quả nhiên là Quân tử kiếm Nhạc Bất Quần, chủ môn phái Hoa Sơn, thì trong lòng rất là úy kỵ. Lúc lão đang ra tay uy hiếp

một gã tiểu bối võ công tầm thường mà chạm trán y để y ra tay giải cứu, lão không khỏi bẽ bàng. Song lão là một tay gian hoạt, cười ha hả nói:

- Nhạc huynh! Nhạc huynh càng nhiều tuổi lại càng trẻ ra. Đà tử này muốn bái Nhạc huynh làm thầy để học cái thuật "âm dương thái bổ" của Nhạc huynh.

Nhạc Bất Quần háng giọng một tiếng rồi đáp:

- Chà! Đà huynh càng ngày càng ấm ớ! Cố nhân gặp mặt chẳng hàn huyên tình nghĩa đậm đà, lại toàn nói chuyện lằng nhằng. Tiểu đệ có biết thứ công phu tà môn đó bao giờ đâu?

Mộc Cao Phong cười nói:

- Nhạc huynh mà bảo không biết công phu "Thái bổ" thì còn ai tin được? Vậy chớ Nhạc huynh đã sáu, bảy chục tuổi sao đột nhiên lại cải lão hoàn đồng, coi chỉ bằng con cháu đà tử này?

Lâm Bình Chi thấy Mộc Cao Phong buông tay ra liền nhảy vọt lên. Chàng thấy vị thư sinh có năm chòm râu dài, mặt đẹp như ngọc, chính khí hiên ngang, liền đem lòng ngưỡng mộ vô cùng. Chàng biết vừa rồi y đã ra tay cứu mình. Luồng nhiệt khí nhu hòa chuyển vào sau lưng chàng là từ lòng bàn tay y phát ra. Chàng vừa nghe Mộc Cao Phong kêu y bằng Nhạc huynh thì trong bụng nghĩ ngay:

- Vị này coi như một bậc thần tiên. Phải chăng y là Nhạc tiên sinh, chủ môn phái Hoa Sơn mà mọi người thường nhắc tới luôn? Có điều coi y chỉ vào trạc bốn mươi thì dường như không đúng.

Sau chàng lại nghe thấy Mộc Cao Phong khen y có thuật trú nhân thì bụng bảo dạ:

- Ta thường nghe mẩu thân bảo những tay cao thủ võ lâm mà nội công luyện được tới chỗ tinh thâm thì chẳng những sống lâu mà còn có thể cải lão hoàn đồng. Nhạc tiên sinh này chắc đã luyện được đến mức đó.

Chàng nghĩ vậy thì trong lòng sùng bái vô cùng.

Nhạc Bất Quần tủm tỉm cười nói:

- Mộc huynh gặp tiểu đệ chẳng được câu chuyện gì hay ho. Gã thiếu niên này đã là hiếu tử lại sẵn lòng hào hiệp, gã tất có ngày thành tựu, chẳng trách Mộc huynh đem lòng yêu mến. Hiện nay gã gặp nhiều họa hoạn cũng chỉ vì bữa trước cứu tiểu nữ Linh San ở Phúc Châu mà ra. Vì thế nên tiểu đệ chẳng thể bỏ mặc gã được. Tiểu đệ mong rằng Mộc huynh nể mặt tiểu đệ một chút mà nương tay cho.

Mộc Cao Phong lộ vẻ kinh ngạc hỏi:

- Sao? Thằng nhỏ này bản lãnh tầm thường như vậy mà cứu được Linh San hiền điệt nữ ư? Đà tử e rằng Nhạc huynh nói ngược lại, tức là Linh San điệt nữ có cặp mắt tinh đời: anh hùng đoán giữa trần ai...

Nhạc Bất Quần biết để lão nói thêm nữa chẳng có chuyện gì tử tế liền chẹn họng ngắt lời:

- Cùng là đồng đạo trên chốn giang hồ thấy người gặp nạn tất ra tay cứu viện. Vì đồng đạo mà tan xương nát thịt mà cứu viện, một lời nói đỡ đòn cho nhau cũng là cứu

viện, bất tất phải bàn tới võ công cao hay thấp. Mộc huynh! Nếu Mộc huynh quyết ý thu gã làm đồ đệ thì cứ để gã bám với song thân trước rồi sẽ vào làm môn hạ quý phái. Như vậy há chẳng vẹn cả hai bề ư?

Mộc Cao Phong tự biết vụ này đã có Nhạc Bất Quần nhúng tay vào thì bữa nay khó lòng như nguyện. Lão liền lắc đầu đáp:

- Đà tử này chỉ cao hứng trong lúc nhất thời muốn thu gã làm đồ đệ, nhưng bây giờ hết hứng rồi, dù gã có muốn đập đầu muốn lạy tiểu đệ cũng không thu nạp nữa. Lão nói xong đột nhiên co cẳng đá bốp một cái làm cho Lâm Bình Chi lảo long lóc văng ra ngoài mấy trượng.

Nhạc Bất Quần không ngờ lão nói là đá liền, chưa kịp ra tay ngăn cản thì Lâm Bình Chi đã văng đi rồi.

Chiêu cước của Mộc Cao Phong vừa mau lẹ vừa kỳ ảo khiến cho người ta phải ngạc nhiên. May ở chỗ Lâm Bình Chi vừa lăn đi lập tức nhảy vọt lên như chàng chưa bị trọng thương.

Nhạc Bất Quần hỏi:

- Mộc huynh! Sao Mộc huynh lại có kiến thức như trò trẻ nít? Tiểu đệ phải nói là Mộc huynh phản lão hoàn đồng mới đúng.

Mộc Cao Phong cười nói:

- Nhạc huynh cứ yên tâm, đà tử dù có lớn mật đến đâu cũng chẳng dám đắc tội với vị này của Nhạc huynh. Hà hà... Đà tử không hiểu vị này là gì của Nhạc huynh... Đà tử xin cáo biệt đây, không ngờ oai danh phái Hoa Sơn lừng lẫy đến thế mà cũng thèm khát bộ Tịch tà kiếm phổ!

Lão vừa nói vừa chắp tay lui ra.

Nhạc Bất Quần tiến lên một bước lớn tiếng hỏi:

- Mộc huynh! Mộc huynh nói cái gì vậy?

Đột nhiên một làn hơi bốc lên dàn dựa trên mặt y, nhưng làn hơi tía này chỉ thoáng hiện ra rồi vụt tắt. Mới chớp mắt nét mặt y đã trở lại như thường.

Mộc Cao Phong thấy làn tử khí trên mặt Nhạc Bất Quần thì trong lòng không khỏi hồi hộp, bụng bảo dạ:

- Đây là "Tử hà thần công" của phái Hoa Sơn. á chà! Ta thường nghe Tử Hà thần công là một công phu bao trùm hết các môn nội công khác. Vì thế mà nó còn có tên là "Vương giả công". Ta còn nghe nói đã mấy trăm năm nay trong phái Hoa Sơn chưa có một người nào luyện "Tử hà thần công" đến mức thành tựu. Thế mà Nhạc Bất Quần có nghị lực luyện được môn thần công này, vậy ta chẳng thể đắc tội với hắn được.

Trong lòng lão nghĩ vậy, nhưng ngoài mặt vẫn thản nhiên. Lão cười hì hì nói:

- Đà tử này cũng chẳng biết Tịch tà kiếm phổ là cái chi chi. Có điều Dư Thượng Hải, chưởng môn phái Thanh Thành cố liều mạng lấy cho bằng được mới cam lòng, nên buột miệng nói hồ đồ mấy câu mà thôi. Nhạc huynh bất tất để ý làm chi?

Lão nói xong trở gót băng đi ngay.

Nhạc Bất Quần nhìn bóng sau lưng lão cho đến lúc mất hút mới thở dài nói:

- Đáng tiếc lão là một nhân tài vào hạng nhất trong võ lâm mà không chịu học lấy điều hay!

Lâm Bình Chi đột nhiên chạy đến trước mặt Nhạc Bất Quần quỳ hai gối xuống đất, không ngớt dập đầu nói:

- Đệ tử cầu sư phụ thu nạp vào môn trường cho. Đệ tử xin một lòng tuân lời giáo huấn, giữ gìn môn quy, không bao giờ dám phản bội sư mệnh.

Nhạc Bất Quần cười nói:

- Được lắm! Ta thu nạp ngươi cũng chẳng khó khăn gì. Có điều ngươi chưa bảm với song thân, chẳng hiểu các vị có bằng lòng không?

Lâm Bình Chi đáp:

- Đệ tử được ân sư rộng ơn thu nạp thì gia phụ cùng gia mẫu cũng sung sướng không biết đến thế nào mà nói, quyết chẳng có lý nào người không chịu chấp thuận.

Nhạc Bất Quần gật đầu cười nói:

- Ngươi hãy đứng dậy!

Đoạn y quay lại gọi:

- Đức Nặc, A Phát, San nhi! các người ra cả đây!

Bỗng thấy một đoàn người từ phía sau góc tường chạy ra chính là bọn đệ tử phái Hoa Sơn.

Nguyên bọn này đã đến đây từ trước. Sở dĩ Nhạc Bất Quần bảo chúng ẩn thân ở sau bức tường chờ cho tới lúc Mộc Cao Phong bỏ đi mới xuất hiện là để đối phương khỏi thấy nhiều người mà phải khó chịu, đồng thời lúc rút lui hẳn khỏi bãi bằng.

Bọn Lao Đức Nặc đều lộ vẻ vui mừng đồng thanh nói:

- Bọn đệ tử xin cung hỉ sư phụ đã thu được một tên sư đồ mà bước tiến trình rất nhiều hứa hẹn.

Nhạc Bất Quần cũng cười nói:

- Bình Chi! Đây là mấy vị sư ca mà ngươi đã gặp ở trong quán trà nhỏ bé bữa trước. Bây giờ các người chính thức nhìn nhận nhau đi.

Người già nhất trong bọn đệ tử là nhị sư huynh Lao Đức Nặc. Hán tử thân hình cao lớn là tam sư huynh Lương Phát. Gã ăn mặc kiêu như phu xe là tứ sư huynh Thi Đối Tử. Gã trong tay lúc nào cũng cầm chiếc bàn tính là ngũ sư huynh Cao Căn Minh. Lục sư huynh tức Lục hầu nhi Trần Đại Hữu là một nhân vật đặc biệt ai đã nhìn thấy mặt hẳn một lần là không quên được nữa. Ngoài ra còn thất sư huynh là Đào Tiên, bát sư huynh Thanh Bạch La là hai tên đệ tử nhỏ tuổi.

Lâm Bình Chi bái kiến mọi người xong, bỗng nghe phía sau Nhạc Bất Quần nổi lên một tràng cười khanh khách rồi một thanh âm trong trẻo cất lên:

- Gia gia! Hải nhi là sư tỷ hay sư muội y?

Lâm Bình Chi sửng sốt vì chàng nhận ra đó là thanh âm của thiếu nữ bán rượu bữa trước mà bao nhiêu đệ tử phái Hoa Sơn đều kêu bằng tiểu sư muội. Té ra cô là con gái sư phụ. Chàng chỉ nhìn thấy thấp thoáng nửa bộ mặt trái xoan, da trắng như tuyết nấp ở sau tấm áo bào xanh Nhạc Bất Quần lộ mặt ra một nửa. Con mắt bên trái cô đen láy đảo lên nhìn chàng một cái rồi lại thụt về phía sau phụ thân.

Lâm Bình Chi rất lấy làm kỳ tự hỏi:

- Cô gái kia hôm trước bán rượu mặt mũi xấu xa, rõ ràng rồi chột mà sao bây giờ biến ra tướng mạo thế này?

Cô ta chỉ thò đầu ra một cái rồi thụt đầu vào ngay mà lại ở trong bóng tối nên chàng không thể nào nhìn rõ được. Nhưng dung nhan cô xinh đẹp là một điều chắc chắn không còn nghi ngờ gì nữa.

Nhạc Bất Quần cười nói:

- Tất cả bấy nhiêu đệ tử đều nhập môn sau người, nhưng gã nào cũng kêu người bằng tiểu muội, vậy thì cái số mạng làm tiểu sư muội của người là nhất định. Dĩ nhiên người cũng là tiểu sư muội của y.

Thiếu nữ cười nói:

- Không được! Từ hôm nay trở đi hài nhi phải bắt đầu làm sư tỷ. Gia gia, Lâm sư đệ kêu hài nhi bằng sư tỷ, thì sau đây gia gia có thu hàng mấy trăm đệ tử nữa, chúng cũng kêu hài nhi bằng sư tỷ.

Cô vừa nói vừa cười rồi từ phía sau Nhạc Bất Quần chuyển ra.

Trong bóng tối lờ mờ, Lâm Bình Chi chỉ thấp thoáng thấy bộ mặt trái xoan cực kỳ xinh đẹp. Có điều ánh sáng yếu ớt nên chàng không trông được rõ ràng mà chỉ thấy cặp mắt hắc bạch phân minh nhìn chòng chọc vào mặt chàng.

Lâm Bình Chi xá dài nói:

- Nhạc sư tỷ! Bữa nay tiểu đệ mới được ân sư rủ lòng thương thu nạp vào dưới trướng. Người vào trước là bậc trên. Dĩ nhiên tiểu đệ là sư đệ của Nhạc sư tỷ.

Nhạc Linh San thích quá quay lại nhìn phụ thân nói:

- Đấy! Chính y tự nguyện kêu hài nhi bằng sư tỷ, chứ không phải hài nhi bức bách y đâu nhé.

Nhạc Bất Quần cười nói:

- Người ta vừa mới vào làm môn hạ mà người đã dùng đến hai chữ "bức bách" rồi. Gã sẽ bảo bao nhiêu môn hạ của ta tên nào cũng giống như người cật lớn bắt nạt nhỏ, há chẳng làm cho gã sợ mất mặt ư?

Lão vừa nói xong thì cả bọn đệ tử đều cười ồ.

Nhạc Linh San lại nói:

- Gia gia ơi! Đại sư ca đang ẩn mình dưỡng thương tại chốn này lại bị lão đạo sĩ Dư Thượng Hải xấu xa kia đánh y một chưởng. Hài nhi e rằng tình trạng y rất nguy hiểm. Vậy chúng ta phải tới đó coi xem sao?

Nhạc Bất Quần hơi nhíu cặp lông mày lắc đầu gọi:

- Căn Minh! Đới Tử! Hai người vào khiêng đại sư ca ra đây!

Cao Căn Minh cùng Thi Đới Tử vâng lời nhảy qua cửa sổ chuồn vào phòng. Nhưng cả hai lập tức ở trong nói vọng ra:

- Sư phụ! Đại sư ca không có ở đây. Trong phòng... chẳng có một ai.

Tiếp theo có ánh sáng từ phía trong cửa sổ lọt ra ngoài. Hai gã đã bật lửa châm đèn lên.

Nhạc Bất Quần nhăn tít cặp lông mày. Lão không muốn dẫn thân vào kỹ viện là nơi ô uế, liền bảo Lao Đức Nặc:

- Người thử vào coi!

Lao Đức Nặc vâng lời chạy đến bên cửa sổ.

Nhạc Linh San nói:

- Hai nhi cũng vào coi.

Nhạc Bất Quần xoay tay lại nắm lấy tay cô, gạt đi:

- Đừng nhộn nữa. Chỗ này người không vào được.

Nhạc Linh San trong dạ bồn chồn cơ hồ phát khóc. Cô cần nhằn nói:

- Nhưng... nhưng đại sư ca bị trọng thương... e rằng nguy đến tính mạng.

Nhạc Bất Quần khẽ bảo cô:

- Người bất tất phải quan tâm. Gã đã được rịt thuốc "Thiên hương đoạn tục giao" của phái Hằng Sơn thì còn chết làm sao được?

Nhạc Linh San vừa kinh ngạc vừa mừng thầm hỏi lại:

- Gia gia! ... Sao gia gia lại biết thế?

Nhạc Bất Quần đáp:

- Nói khẽ chứ! Đừng lắm miệng nữa!

Nguyên Lệnh Hồ Xung bị trọng thương đau đớn vô cùng, nhưng thần trí vẫn tỉnh táo. Mộc Cao Phong cùng Dư Thượng Hải tranh chấp nhau, rồi mọi người bỏ đi gã đều biết cả. Gã lại nghe tiếng sư phụ tới nơi. Gã vốn là con người chẳng biết sợ trời sợ đất là gì, trên đời gã chỉ sợ có một mình sư phụ. Gã nghe sư phụ cùng Mộc Cao Phong đối đáp với nhau thì trong lòng hoang mang tự hỏi:

- Phen này mình gây ra vụ lộn xộn này, không hiểu sư phụ sẽ trách phạt bằng cách nào?

Gã quên cả vết thương đau, tung chăn ra khẽ nói:

- Nguy đến nơi rồi! Sư phụ ta đã tới đây. Chúng ta phải chốn cho mau!

Gã lập tức vịn tường bước đi ra cửa phòng.

Khúc Phi Yên dặt Nghi Lâm len lén từ trong chăn chui ra theo sau lưng Lệnh Hồ Xung. Cô thấy gã lão đảo đi không vững vội chạy lại nâng đỡ.

Lệnh Hồ Xung nghiêng răng vừa đi theo dãy hành lang vừa nghĩ bụng:

- Sư phụ tai mắt linh mẫn như vậy mình mà đi ra tất bị người phát giác.

Gã thấy mé hữu có một gian phòng lớn liền chạy vào đó rồi nói:

- Đóng cửa sổ lại.

Khúc Phi Yên theo lời chuồn vào đó rồi đóng cửa lại.

Lệnh Hồ Xung không chống đỡ được nữa phải nằm xuống giường mà thở hồng hộc.

Ba người yên lặng không ai dám lên tiếng. Sau một lúc lâu mới nghe thanh âm Nhạc Bất Quần từ đường xa vọng lại:

- Y không còn ở đây nữa. Chúng ta đi thôi.

Lệnh Hồ Xung thở phào một cái nhẹ nhõm. Lát sau bỗng nghe có người rón rén từ trong sân đi tới khẽ cất tiếng gọi:

- Đại sư ca! Đại sư ca!

Gã nghe đó là thanh âm Lục Đại Hữu.

Nguyên Lục Đại Hữu rất quan tâm đến Lệnh Hồ Xung. Hắn chờ sư phụ cùng mọi người đi khỏi rồi một mình trở lại tìm kiếm.

Lệnh Hồ Xung bụng bảo dạ:

- Xem ra Lục Đại Hữu là một gã có nghĩa khí.

Gã toan thừa lên thì chợt thấy tấm màn lay động. Đó là vì Nghi Lâm nghe có tiếng người, nàng sợ run lên.

Lệnh Hồ Xung nghĩ bụng:

- Mình mà thừa lên thì làm hại đến danh dự của vị tiểu sư thái này. Nghĩ vậy gã không lên tiếng. Gã nghe Lục Đại Hữu đi qua cửa sổ, vừa đi vừa gọi:

- Đại ca! Đại ca!

Tiếng gọi dần dần mỗi lúc một xa, rồi không nghe thấy gì nữa.

Khúc Phi Yên bỗng lên tiếng:

- Trời ơi! Lệnh Hồ Xung! Liệu người có chết không?

Lệnh Hồ Xung đáp:

- Ta chết thế nào được? Nếu ta chết thì làm tổn hại đến danh dự phái Hằng Sơn nhiều lắm, họ không còn mặt mũi nào trông thấy ai nữa.

Khúc Phi Yên lấy làm kỳ hỏi:

- Tại sao vậy?

Lệnh Hồ Xung đáp:

- Thứ linh dược nổi tiếng của phái Hằng Sơn, ta đã trong uống ngoài thoa mà vẫn không khỏi được thì Lệnh Hồ Xung này rất áy náy với vị tiểu sư thái phái Hằng Sơn đây.

Nghi Lâm thấy Lệnh Hồ Xung bị thương nặng như vậy mà vẫn còn nói đùa được thì trong lòng bội phục chàng là người gan dạ vô cùng. Đồng thời nàng cũng yên tâm được một chút. Nàng nói:

- Lệnh Hồ đại ca! Lão Dư quán chủ kia lại đánh vào đại ca một chuồng, để tiểu muội coi lại vết thương xem thế nào?

Lệnh Hồ Xung chống tay ngồi dậy.

Khúc Phi Yên nói:

- Người bất tất phải khách sáo làm chi. Cứ nằm yên đó.

Lệnh Hồ Xung thấy trong mình kiệt lực, quả nhiên không ngồi dậy được. Gã đành nằm trên giường.

Nghi Lâm thấy áo gã chỗ nào cũng máu me be bết, nàng quên hết cả mối hiềm nam nữ, khẽ vén trường bào lên rút chiếc khăn tay trên giá lau sạch miệng vết thương rồi móc trong bọc lấy hết "Thiên Hương đoạn tục giao" rịt vào cho gã.

Lệnh Hồ Xung cười nói:

- Bao nhiêu linh dược trân quý này lãng phí hết cho tại hạ. Thật là đáng tiếc.

Nghi Lâm nói:

- Lệnh Hồ đại ca bị thương trầm trọng như vậy, đừng nói đến chuyện được vật nhỏ mọn nữa. Những cái đó chẳng qua là ... là...

Nàng nói tới đây rồi áp úng một hồi không biết nói thêm gì nữa. Nàng lấp bấp một hồi rồi tiếp:

- Cả sư phụ tiểu muội cũng khen đại ca là một bậc thiếu niên hào hiệp có dũng cảm. Do đó mới thành chuyện gây gổ với Dư quán chủ.

Lệnh Hồ Xung cười nói:

- Tại hạ không mong được người ca ngời, người không mắng cho là phúc đức lắm rồi.

Nghi Lâm hỏi:

- Tại sao... lại mắng đại ca? Lệnh Hồ đại ca? Đại ca nên tĩnh dưỡng đủ 12 giờ thì vết thương không xé ra được và không có gì đáng ngại nữa.

Khúc Phi Yên đột nhiên nói xen vào:

- Nghi Lâm tử tử! tử tử ở lại đây săn sóc cho y và đề phòng kẻ manh tâm ám hại. Gia phụ đang chờ tiểu muội ngoài kia, tiểu muội phải ra coi.

Nghi Lâm vội nói:

- Không được! Không được! Muội muội đừng đi. Mình ta ở đây thế nào được?

Khúc Phi Yên cười nói:

- Lệnh Hồ Xung cũng nằm sù sù ở đây, đâu phải một mình tử tử?

Cô nói xong trở gót đi ngay.

Nghi Lâm hốt hoảng nhảy vọt lên trước, nắm lấy cánh tay Khúc Phi Yên. Trong lúc vội vàng nàng sử cầm nã thủ pháp phái Hằng Sơn nắm chặt lấy cổ tay Khúc Phi Yên nói:

- Muội muội... muội muội đừng đi!

Khúc Phi Yên cười hỏi:

- Trời ơi! Tỷ tỷ muốn động võ với tiểu muội chăng?

Nghi Lâm đỏ mặt lên buông tay ra năn nỉ:

- Hảo muội tử! Muội muội ở đây bầu bạn với ta.

Khúc Phi Yên cười đáp:

- Được được! Tiểu muội ở lại với tỷ tỷ. Lệnh Hồ Xung không phải là con người hư đốn, mà sao tỷ tỷ sợ y đến thế?

Nghi Lâm hơi yên lòng được một chút, nàng nói:

- Tiểu muội tử! Xin lỗi nhé! Ta chụp muội muội có đau lắm không?

Khúc Phi Yên đáp:

- Tiểu muội không đau, nhưng Lệnh Hồ Xung đau lắm!

Nghi Lâm kinh hãi chạy vào trước giường vén màn lên coi, thấy Lệnh Hồ Xung hai mắt nhắm lại, gã ngủ li bì. Nàng đưa tay ra sờ mũi gã thì thấy hơi thở đều đặn.

Bỗng nghe Khúc Phi Yên bật lên tiếng cười khanh khách. Cửa sổ kẹt mở.

Nghi Lâm hấp tấp vội xoay mình trở lại thì Khúc Phi Yên đã chuồn qua cửa sổ rồi. Thân pháp cô mau lẹ phi thường, dù có đuổi cũng không kịp.

Nghi Lâm cả kinh thất sắc. Trong lúc hốt hoảng nàng không biết làm thế nào đành chạy vào trước giường gọi:

- Lệnh Hồ đại ca! Lệnh Hồ đại ca! Y ... y đi rồi.

Nhưng lúc này được lực đang phát tác, Lệnh Hồ Xung ngủ li bì không trả lời.

Nghi Lâm toàn thân run bần bật, nàng khiếp sợ không bút nào tả xiết. Hồi lâu nàng mới khép cánh cửa sổ lại bụng bảo dạ:

- Ta phải chạy cho mau, kéo lát nữa Lệnh Hồ đại ca tỉnh dậy trò chuyện với ta thì làm thế nào?

Nhưng nàng lại nghĩ rằng:

- Y bị trọng thương nguy hiểm thế này, bây giờ mình mà bỏ đi thì chỉ một thằng nhỏ tới đây cũng có thể giết chết y được. Ta không chiếu cố cho y thế nào được?

Trong đêm tối, bỗng nghe có tiếng chó sủa từ trong ngõ hẻm xa xa vọng lại, ngoài ra yên lặng như tờ. Những người trong kỹ viện đã bỏ trốn hết. Nàng tưởng chừng như trên cõi thế giới bao la này ngoài Lệnh Hồ Xung nằm trong màn, không còn một người nào khác.

Nghi Lâm ngồi xuống ghế không dám nhúc nhích.